

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kapiński

SSN Marek Siwek

Protokolant Olga Tyburc - Żelazek

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej

w sprawie Ł. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 kwietnia 2023 r.,
zażalenia obrońcy skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16
marca 2023 r. w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania na okres
trzech miesięcy,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. oraz art. 538 § 2 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt XVI K 87/21, Sąd Okręgowy
w Katowicach uznał Ł. K. za winnego popełnienia:

1. przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę
25 lat pozbawienia wolności;
2. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go na karę
roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. przestępstwa z art. 262 § 1 k.k. i za to skazał go na karę roku pozbawienia
wolności;

4. przestępstwa z art. 63 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazał go na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;
5. przestępstwa z art. 244 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;
6. przestępstwa z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. w zw. z art. 10 § 1 k.w. i za to przestępstwo skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności, a za wykroczenie orzekł karę 10 dni aresztu ustalając, że wykonaniu podlega kara 2 lat pozbawienia wolności, jako surowsza.

Na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 88 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył karę łączną 25 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył, w oparciu o art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności Ł. K. od 9 grudnia 2020 r. do 15 września 2021 r.

Po rozpoznaniu apelacji wywiezionej przez obrońcę od tego orzeczenia, wyrokiem z dnia 2 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 579/21, Sąd Apelacyjny w Katowicach utrzymał wyrok sądu pierwszej instancji w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego kasację korzyść Ł. K. wniosła jego obrońca, zaskarżając go w całości.

Po rozpoznaniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 16 marca 2023 r., sygn. akt IV KK 380/22, uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach w części utrzymującej w mocy wyrok sądu I instancji w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku (z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) i sprawę w tym zakresie przekazał temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W związku z wydaniem ww. orzeczenia, na podstawie art. 538 § 2 k.p.k., Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 16 marca 2023 r. zastosował m.in. wobec skazanego Ł. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy. W uzasadnieniu postanowienia wskazano m.in., że za zastosowaniem tymczasowego aresztowania przemawia fakt, iż zgromadzone w dotychczasowym postępowaniu dowody, omówione w uzasadnieniu sądu I instancji, wskazują na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił poważne przestępstwo. Ponadto oskarżonemu zarzuca się popełnienie zbrodni, a zatem potrzeba zastosowania tego środka zapobiegawczego znajduje uzasadnienie w

przesłankach określonych w art. 258 § 2 k.p.k. - istnieje domniemanie potrzeby zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w związku z grożącą surową karą, której perspektywa odbycia mogłaby skłonić Ł. K. do utrudnienia postępowania.

Od powyższego postanowienia zażalenie wywiodła obrońca zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż zebrany materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu;
2. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez błędne uznanie, że w sprawie istnieje obawa, że oskarżony będzie utrudniać w bezprawny sposób tok postępowania;
3. art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez bezpodstawne uznanie, iż w sprawie zachodzi przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania w postaci zagrożenia surową karą oraz z ostrożności procesowej zarzuciła nadto obrazę;
4. art. 257 § 1 k.p.k. poprzez zastosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego resztowania w sytuacji, gdy w świetle zebranych dowodów na obecnym etapie postępowania środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym byłyby wystarczające.

W konkluzji obrońca wniosła o uchylenie stosowanego wobec oskarżonego środka zapobiegawczego, ewentualnie jego zmianę, poprzez zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania alternatywnych środków zapobiegawczych o charakterze nie izolacyjnym w postaci poręczenia majątkowego i dozoru policji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Sąd Najwyższy stosując tymczasowe aresztowanie prawidłowo uznał, że spełnione zostały wszystkie przesłanki uzasadniające podjęcie tej decyzji podstawy procesowe.

Przede wszystkim należy zauważyć, że mimo uchylecia wyroku sądu odwoławczego i przekazaniu temuż sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, nadal pozostaje w mocy nieprawomocny wyrok Sąd Okręgowy w Katowicach z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt XVI K 87/21 mocą którego Ł. K. uznany został za winnego popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności. Trafnie argumentował sąd I instancji, iż okoliczności, które legły u podstaw wydania ww. wyroku skazującego – opisane szczegółowo w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach - wskazują na bardzo wysoki stopień prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanej mu zbrodni zabójstwa. Spełniona zatem została ogólna podstawa stosowania tymczasowego aresztowania w stosunku do Ł. K., określona w art. 249 § 1 k.p.k.

Wbrew stanowisku skarżącej, w analizowanej sprawie zachodzi także przesłanka szczególna zastosowania tego środka zapobiegawczego wynikająca z art. 258 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy stosując ów środek słusznie uznał bowiem, że przypisanie oskarżonemu przez sąd okręgowy zbrodni i wymierzenie mu za ten czyn kary 25 lat pozbawienia wolności, świadczy o konieczności zabezpieczenia prawidłowego toku dalszego postępowania. Bez znaczenia, z perspektywy prawidłowości zaskarżonej decyzji procesowej, jest przy tym zarówno fakt, że w sprawie zostały pozyskane już wszystkie dowody, jak i to, iż skazany nie podejmował wcześniej prób utrudniania postępowania karnego. Skazanie na karę nie niższą niż 3 lata pozbawienia wolności, zgodnie z art. 258 § 2 k.p.k., stanowi bowiem samodzielną przesłankę stosowania tymczasowego aresztowania. Sąd Najwyższy wielokrotnie w dotychczasowym orzecnictwie wyrażał stanowisko, iż przepis art. 258 § 2 k.p.k. stanowi samodzielną przesłankę stosowania tymczasowego aresztowania, gdyż wysokość nieprawomocnie orzeczonej surowej kary stwarza niebezpieczeństwo, że oskarżony może podejmować zachowania i czynności zmierzające do destabilizacji prawidłowego toku postępowania w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej. To domniemanie powoduje zaś konieczność zabezpieczenia właściwego przebiegu dalszego postępowania poprzez stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego, który jako jedyny może być w niniejszej sprawie uznany za skuteczny. Zastosowanie tymczasowego aresztowania na podstawie art. 258 § 2

k.p.k. nie wymaga natomiast dowodowego wykazywania, że oskarżony w warunkach wolnościowych będzie rzeczywiście podejmował działania godzące w prawidłowy tok postępowania (postanowienie SN z dnia 6.07.2022 r., V KZ 34/22, LEX nr 3479219; zob. też m.in.: postanowienie SN z 10.02.2022 r., V KZ 6/22, LEX nr 3401978; postanowienie SN z dnia 5.01.2022 r., IV KZ 57/21, LEX nr 3342347; postanowienie SN z dnia 29.09.2021 r., V KZ 47/21, LEX nr 3230203).

W realiach niniejszej sprawy oskarżony został nieprawomocnie został skazany za zbrodnię na karę 25 lat pozbawienia wolności, a nadto prawomocnie skazany na kary pozbawienia wolności na pozostałe przestępstwa opisane w pkt 2 – 6 wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku, których suma wynosi 6 lat i 8 miesięcy. Wymiar grożącej i podlegających wykonaniu kar wymierzonych oskarżonemu kar uzasadnia przypuszczenie, iż realne jest niebezpieczeństwo, że oskarżony może podejmować zachowania i czynności zmierzające do destabilizacji prawidłowego toku postępowania w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej.

W świetle przywołanych wyżej okoliczności równie oczywiste jest, że inny środek zapobiegawczy nie byłby wystarczający dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[SOP]

[t.n]